

Sygn. akt I ACa 729/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Jolanta Terlecka
Sędzia:	SA Alicja Surdy
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski (spr.)
Protokolant	st.sekr.sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa T. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w L. - Oddziałowi w S.

(...)

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w(...)

z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt I C 7/11

I. oddała obie apelacje;

II. znosi wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu za II instancję.

I ACa 729/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9.05.2013r. Sąd Okręgowy w (...) zasądził od pozwanego (...) SA w L. Oddziału w S. na rzecz powoda T. C. kwotę 8.810 złotych

z ustawowymi odsetkami od dnia 9.05.2013r. do dnia zapłaty,

a w pozostałej części powództwo oddalił.

W uzasadnieniu Sąd I instancji podał, że umową darowizny z 6 lipca 1993 roku powód T. C. nabył od swoich rodziców M.

i Z. małżonków C. prawo własności nieruchomości rolnej zabudowanej, położonej w Z., gmina P., składającej się z działki nr (...)o powierzchni 4,21 ha. Na terenie pod liniami energetycznymi znajdującymi się na działce powoda nr (...) znajduje się stary sad

o powierzchni ok. 12 arów. Wchodząca w skład gospodarstwa powoda działka numer (...) ma powierzchnię 0,9612 ha i składa się z gruntów ornych klasy V o powierzchni 0,0345ha, gruntów ornych klasy VI o powierzchni 0,41816ha, trwałych łąk klasy IV o powierzchni 0,4386ha i gruntów pod rowami klasy IV o powierzchni 0,0065 ha.

Działka numer (...) (pochodząca z działki numer (...)) jest niezabudowana ma kształt długiego czworokąta. Leży ona przy drodze asfaltowej na terenach uzbrojonych w sieć energetyczną, wodociągową i kanalizacyjną. Położona jest we wsi Z. w odległości ok.8km od miasta P. i 15 km od miasta R.. Siedzibą Gminy jest miasto P.. Najbliższe sąsiedztwo stanowi zakład drzewny, zabudowa mieszkaniowa, grunty użytkowane rolniczo i rzeka Leniwa; dalsze sąsiedztwo stanowi (...)(...) i leżąca w odległości 2,5 km droga wojewódzka numer (...) R.-K.. Na przedmiotowej działce znajdują się trzy słupy dwupodporowe, na których umocowana jest napowietrzna linia 15 kV oraz linia odgałęźna 15 kV i stacja transformatorowa 15/0,4kV (...). Właściciel napowietrznej linii energetycznej korzysta z pasa rozciągającego się wzdłuż linii napowietrznej przy czym szerokość tego pasa zgodnie z obowiązującego Polskę Normą stanowi rozstaw skrajnych przewodów powiększony o 3 m z każdej strony. Dla przedmiotowej linii powierzchnia pasa eksploatacyjnego wynosi 585,40m⁽²⁾. Szacowana nieruchomości leży na terenie nie objętym obowiązującym planem zagospodarowania przestrzennego. Według studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego, uchwalonego Uchwałą Rady Gminy P. nr (...)z 28 czerwca 2002r., przedmiotowa działka leży: do 100m od drogi - na terenach zagospodarowanych mieszkaniowych, dalej-tereny zagospodarowane rolne i łąki. Wartość rynkowa rocznego wynagrodzenia za korzystanie z tego gruntu o powierzchni 585,40 m⁽²⁾, przy założeniu, że ma on przeznaczenie budowlane, wynosi 881 zł. Wartość rynkowa rocznego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z tego gruntu przy założeniu, że ma on przeznaczenie rolno - budowlane wynosi 264,60 zł.

16 września 1969 roku przyłączono instalację elektryczną do sieci w lokalu mieszkalnym M. C. położonym w Z. nr (...)

W latach 60-tych XX wieku przyłączono do sieci elektrycznej budynki innych mieszkańców Z..

12 lipca 1993 roku został sporządzony akt notarialny, w którym przedstawiciel Skarbu Państwa przekształcił przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w S. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa nazwaną Zakład (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S..

Aktem notarialnym z 30 czerwca 2007 roku została zawarta umowa aportowego zbycia przedsiębiorstwa, na podstawie której Zakłady (...) spółka akcyjna, używająca nazwy (...) S.A. z siedzibą w S., jako jedyny dotychczasowy wspólnik obejmuje w podwyższonym kapitale zakładowym (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (...) nowych równych i niepodzielnych udziałów o wartości 1 874 981 050 zł, które pokrywa w całości wkładem niepieniężnym (aportem) w postaci Przedsiębiorstwa (...)

o wartości 1874 981 086 zł w tym stanowiące składniki tego przedsiębiorstwa prawa własności i prawa użytkowania wieczystego nieruchomości określonych w tej umowie wraz ze stanowiącymi przedmiot odrębnej własności budynkami i urządzeniami należącymi do (...) S.A. Na mocy tej umowy reprezentanci (...) S.A. zobowiązali się w imieniu reprezentowanej przez siebie Spółki do wystąpienia do wierzycieli z wnioskiem o wyrażenie zgody na przekazanie zobowiązań i przyjęcie ich przez (...) z.o.o. w W. w trybie uzgodnionym przez strony, niezwłocznie po sporządzeniu tego aktu, chyba że wystąpienie takie zostało już wystosowane przed datą podpisania tego aktu.

Postanowieniem z 9 maja 2013 roku Sąd Okręgowy w R. przekazał do rozpoznania według właściwości Sądowi Rejonowemu w R. roszczenie powoda dotyczące ustanowienia służebności przesyłu.

Roszczenie powoda dotyczy zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w L. - Oddziału w S. (będącego następcą określonej w pozwie (...) spółki z o.o.

w S.) wynagrodzenia w kwocie 70 560 zł za bezumowne korzystanie z części nieruchomości powoda obejmującej obszar 588 m² przez okres 10 lat przed złożeniem pozwu w dniu 4 stycznia 2011 roku. Wynagrodzenie to zostało wyliczone przez przyjęcie kwoty 1 zł za korzystanie z 1 m² nieruchomości powoda (1 zł x 588 m² x 12 miesięcy x 10 lat = 70 560 zł).

Pozwana (...) S.A. w L. - Oddział w S. wniosła o oddalenie powództwa z uwagi na zasiedzenie najpóźniej z dniem 1 marca 1985 roku służebności gruntowej w zakresie odpowiadającym aktualnie służebności przesyłu, przejście tego prawa 12 lipca 1993 roku na jednoosobową spółkę Skarbu Państwa i później na jej następców i pozwaną Spółkę. Strona pozwana wniosła także zarzut braku swojej legitymacji biernej za okres przed 30 czerwca 2007 roku z uwagi na wniesienie z tym dniem przez (...) S.A. w W. do poprzednika prawnego pozwanego aportu w postaci sieci elektroenergetycznych w tym linii przebiegających przez działkę powoda.

Rozważając zasadność roszczenia powoda, Sąd w pierwszej kolejności ustosunkował się do zarzutu pozwanego dotyczącego zasiedzenia najpóźniej z dniem 1 marca 1985 roku służebności gruntowej w zakresie odpowiadającym aktualnie służebności przesyłu. W tej kwestii wskazał, że wprowadzenie z dniem 1 lutego 1989 roku nowego przepisu art. 128 Kodeksu Cywilnego nie spowodowało uwłaszczenia państwowych osób prawnych co do składników mienia państwowego znajdujących się

w ich zarządzie, gdyż uwłaszczenie to nastąpiło dopiero na podstawie przepisu ustawy z 29 września 1990 roku o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości oraz przepisów określających ustrój majątkowy przedsiębiorstw państwowych. Przedsiębiorstwa państwowe do 1 lutego 1989 roku posiadały służebność za Skarb Państwa

a po tej dacie mogły już posiadać służebność w imieniu własnym. Doliczenie okresu posiadania sprzed 1 lutego 1989 roku jest możliwe, ale tylko

w przypadku, gdy doszło do przeniesienia posiadania po tym dniu ze Skarbu Państwa na przedsiębiorstwo państwowe (wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2007 roku, V CSK 120/07 LEX POLONICA nr 1525169, Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 roku, II CSK 314/08 LEX POLONICA nr 1980838).

Zdaniem sądu przekształcenie przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w S. w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa, dokonane aktem notarialnym Rep. (...)z 12 lipca 1993 roku nie ma decydującego znaczenia w niniejszej sprawie, gdyż wtedy przedsiębiorstwo państwowe nie nabyło służebności odpowiadającej służebności przesyłu (aktem tym mogło nastąpić jedynie przeniesienie posiadania).

Wobec powyższego mając na uwadze treść art. 292,245 § 1 i 2 i 172 § 1 i 2 kc Sąd uznał, że pozwany nie nabył w trybie zasiedzenia w stosunku do nieruchomości powoda służebności odpowiadającej służebności przesyłu.

Z art. 224 § 2 kc w związku z art. 225 kc oraz art., 230 i 352 § 2 kc wynika, że właściciel nieruchomości może żądać od samoistnego posiadacza w złej wierze zapłaty wynagrodzenia za korzystanie z jego nieruchomości. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego wysokość należnego właścicielowi wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jego rzeczy powinno ustalać się według stawek cen rynkowych (wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2004 roku, II CSK 32/03 LEX nr 162/199)

Z treści opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego J. C. wynika, że powodowi jako właścicielowi gruntu, który może być przeznaczony do budowy należy się wynagrodzenie za korzystanie z gruntu budowlanego a nie rolnego. Za takim traktowaniem przedmiotowego gruntu przemawia jego położenie (przy drodze asfaltowej i w pobliżu innych zabudowań) fakt, iż leży on na terenach uzbrojonych w sieć energetyczną, wodociągową i kanalizacyjną oraz określonych w (...) oznaczonym Uchwałą Rady Gminy P. w odległości do 100 m od drogi jako grunt przeznaczony na tereny zagospodarowanie mieszkaniowe. Według tego biegłego kwota rocznego wynagrodzenia za korzystanie przez pozwaną z pasa eksploatacyjnego takiego gruntu o powierzchni 585,40 m⁽²⁾ wynosi 881 zł.

Opinia biegłego J. C. została wydana przez specjalistę rzeczoznawcę majątkowego. Jest ona szczegółowa i wyjaśnia wszystkie kwestie istotne dla określenia wynagrodzenia za korzystanie przez pozwanego z gruntu powoda. Zawiera także ustosunkowanie się biegłego do wszystkich wątpliwości i pytań zgłoszonych przez strony.

Wobec powyższego Sąd uznał za uzasadnione do kwoty 881 zł roszczenie powoda za korzystanie przez pozwanego przez 10 lat przed 4 stycznia 2011 roku z części jego nieruchomości. Z uwagi na to Sąd w punkcie pierwszym wyroku zasądził taką kwotę od pozwanego na rzecz powoda wraz z ustawowymi odsetkami od daty wyrokowania do dnia zapłaty. Okres naliczania odsetek ustalonych od zasądzonej kwoty zgodny jest z treścią art. 481 § 1 2 Kodeksu Cywilnego i odpowiada żądaniu powoda wskazanemu w pozwie.

W tej sytuacji Sąd roszczenie powoda w części przekraczającej kwotę 8 810 zł uznał za wygórowane i oddalił je.

Wobec takiego rozstrzygnięcia sprawy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w kwocie 3 140,50 zł obejmujących zwrot uiszczonej przez niego zaliczki w kwocie 1500 zł na wynagrodzenie biegłego, zwrot części opłaty w kwocie 440,50 zł należnej od zasądzonej kwoty roszczenia głównego a także zwrot kwoty 1200 zł z tytułu należnego wynagrodzenia pełnomocnika procesowego powoda. Orzeczenie w zakresie tych kosztów Sąd oparł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 13 ust. 1 Ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych sprawach cywilnych oraz § 2 ust. 1 i 2 § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z uwagi na wynik sprawy Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1443,87 zł z tytułu zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego (kwota 188,02 zł i kwota 1255,85 zł). Orzeczenie w tym zakresie Sąd oparł na podstawie art. 13 ust. 1 i 113 ust. 1 Ustawy z 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelacje od tego wyroku wniosły obie strony.

Apelacja powoda, w części oddalającej powództwo, zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- 1) naruszenie art. 217 § 2 kpc poprzez oddalenie wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego dla określenia wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z części nieruchomości powoda;
- 2) „brak rozpoznania istoty” sprawy poprzez ustalenie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda z pominięciem informacji uzyskanych z Urzędu Gminy J. L., a dotyczących wysokości czynszu dzierżawnego z innej nieruchomości na której znajduje się maszt telekomunikacyjny (...), co oznacza, że Sąd nie wyczerpał wszelkich możliwości dla wyjaśnienia spornej kwestii.

Wniosła o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelacja pozwanego, w części uwzględniającej powództwo, zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 172 kc w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.09.1990r. w związku z art. 292 kc poprzez nieuwzględnienie zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej aktualnie służebności przesyłu na rzecz Skarbu Państwa najpóźniej w dniu 1.03.1985r.

Wniosła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacja zawiera stwierdzenie, że kwestionuje też orzeczenie o kosztach procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje podlegają oddaleniu.

Podniesione w obu apelacjach zarzuty są bezpodstawne i nie mogą prowadzić do podważenia zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny podziela wszystkie ustalenia i wnioski Sądu I instancji i uznaje je za własne.

Zaczynając od apelacji pozwanego, która kwestionuje samą zasadę żądania pozwu należy stwierdzić, że podniesiony w niej zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 172 kc w brzmieniu do dnia 30.09.1990r. w zw. z art. 292 kc poprzez nieuwzględnienie podniesionego przez niego zarzutu zasiedzenia przez Skarb Państwa służebności gruntowej odpowiadającej aktualnie służebności przesyłu (najpóźniej w dniu 1.03.1985r.) jest nie tylko bezpodstawny, ale też całkowicie gołosłowny.

Nie wystarczy taki zarzut postawić, gdyż trzeba go jeszcze udowodnić, a pozwany tego nie uczynił (art. 6 kc).

Apelacja pozwanego ogranicza się do rozważań prawnych co do przekształceń własnościowych po 1989r. dotyczących państwowych osób prawnych, co nie było i nie jest sporne, a całkowicie pomija okoliczności faktyczne tj. przesłanki prowadzące do zasiedzenia służebności o których mowa w art. 292 kc i tak też było przed Sądem I instancji. Skarżący pozwany nadal nie wskazuje początkowej daty od której takie zasiedzenie na rzecz Skarbu Państwa miałyby biec.

Na żądanie Sądu I instancji pozwany podał, że na przedmiotowej nieruchomości instalacja energetyczna zaczęła być budowana w 1969r., ale też i później tj. w latach 1971 i 1974 (218-219).

Nie jest kwestionowane ustalenie Sądu I instancji, że dnia 16.09.1969r. przyłączono instalację elektryczną do sieci w lokalu mieszkalnym ojca powoda (poprzedniego właściciela tej nieruchomości).

Pozwany nie przedstawił dowodu, że Skarb Państwa wszedł na przedmiotową nieruchomość na podstawie tytułu prawnego (nawet tego nie twierdzi).

Czyniąc to bez tytułu prawnego, Skarb Państwa miał więc świadomość, iż wchodzi na cudzy grunt i przez to nie przysługuje mu do niego prawo, a zatem był posiadaczem w złej wierze (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6.12.1991r., III CZP 108/91, OSNC 1992, z. 4, poz. 48).

Licząc zatem dwudziestoletni termin zasiedzenia wymagany wówczas dla posiadacza w złej wierze nawet od dnia 16.09.1969r., Skarb Państwa nie nabył tej służebności przez zasiedzenie, gdyż termin ten nie upłynął do dnia 31.01.1989r. Tylko bowiem do dnia 31.01.1989r. Skarb Państwa był samoistnym posiadaczem służebności, a od dnia 1.02.1989r. już przedsiębiorstwo państwowe.

Słuszne stwierdzenie Sądu I instancji, że doliczenie okresu posiadania sprzed dnia 1.02.1989r. jest możliwe, ale tylko w przypadku, gdy doszło do przeniesienia posiadania po tym dniu ze Skarbu Państwa na przedsiębiorstwo państwowe jest w stanie faktycznym sprawy bezprzedmiotowe, gdyż pozwany nie twierdzi (nie zarzuca), że to on nabył przedmiotową służebność przez zasiedzenie i przez to nie wnosil o doliczenie (art. 176 § 1 kc) okresu posiadania przez Skarb Państwa. Pozwany twierdził i twierdzi, że to Skarb Państwa nabył przedmiotową służebność przez zasiedzenie, a pozwany w wyniku przekształceń własnościowych stał się jego następcą (uprawnienie to przeszło na pozwanego).

Skoro, jak wyżej wskazano, Skarb Państwa nie nabył przedmiotowej służebności przez zasiedzenie to nie mogła ona „przejść” na pozwanego i dlatego kwestia przekształceń własnościowych i podmiotowych po 1989r. nie ma tutaj znaczenia.

Z powyższego wynika, że powód może domagać się od pozwanego zapłaty za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości w zakresie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Wbrew twierdzeniu apelacji powoda zasądzone wynagrodzenie zostało ustalone prawidłowo, gdyż w oparciu o ceny rynkowe określone ono zostało na podstawie opinii biegłej J. C.. Skarżący powód bezpodstawnie zarzuca Sądowi naruszenie art. 217 § 2 kpc poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii „kolejnego” biegłego, gdyż nie było takiej potrzeby. Opinia biegłej J. C. jest bowiem jasna i kategoryczna, a to, że powód nie jest z niej zadowolony, nie może uzasadniać wniosku o zażądanie opinii innego biegłego.

W tym miejscu należy dodać, że bezpodstawny był też zarzut pozwanego braku legitymacji biernej co do okresu przed dniem 30.06.2007r. z uwagi na wniesienie z tym dniem przez (...) SA w W. do poprzednika prawnego pozwanego aportu w postaci sieci elektroenergetycznych, w tym linii przebiegających przez działkę powoda, gdyż wniesienie aportu do spółki przez wspólnika nie jest równoznaczne z jego sprzedażą przez zbywcę na rzecz nabywcy, w której to umowie sprzedawca traci prawo rzeczowe do sprzedawanej rzeczy w zamian za uzyskaną cenę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2013r., IV CSK 418/12, LEX nr 1314434).

Nieporozumieniem jest drugi zarzut apelacji powoda co do rzekomego „braku rozpoznania istoty sprawy”, gdyż, jak wyżej wskazano, Sąd I instancji zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez pozwanego z jego nieruchomości w zakresie posiadania służebności.

Apelacja powoda słusznie podnosi tutaj, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji nie odniósł się do informacji uzyskanej z Urzędu Gminy J.co do wysokości czynszu dzierżawnego z innej nieruchomości, na której znajduje się maszt telekomunikacyjny (...), ale przed tym Sądem kwestia ta została wyjaśniona.

Skarżący powód pomija, że na żądanie Sądu I instancji biegła J. C. odniosła się w uzupełniającej opinii także i do tej kwestii.

Biegła podtrzymywała swoją opinię, podkreślając, że maszt telekomunikacyjny całkowicie uniemożliwił korzystanie przez właściciela z tego gruntu a w przypadku powoda wchodzi w grę jedynie ograniczenie korzystania, które jednak ma miejsce (vide k. 245 – 246).

Dodać tutaj należy dalsze istotne okoliczności.

Po pierwsze, chodzi o umowę dzierżawy z terenu innej gminy niż nieruchomość powoda.

Po drugie, jest to jedyna umowa dzierżawy (w dodatku z terenu innej gminy) i dlatego nie może być miarodajnym punktem odniesienia dla każdej innej nieruchomości.

Po trzecie, maszt telekomunikacyjny jest specyficznym urządzeniem.

Z uwagi na częsty sprzeciw mieszkańców, jego użytkownik ma trudności z uzyskaniem odpowiedniej „lokalizacji” i dlatego także poprzez wysokość czynszu musi zabiegać o jej uzyskanie.

Nie jest tutaj możliwe „mechaniczne” porównanie z przedmiotem tej sprawy, który jest inny.

To prawda, że zasądzona kwota nie jest znaczna, ale skarżący powód nie może zapominać, iż chodzi o grunt o powierzchni tylko 585,40 m².

Dodać należy, że skarżący powód w uzasadnieniu apelacji nieskutecznie (także głośownie) twierdzi, iż doszło do obniżenia wartości tej nieruchomości, gdyż zapomina, iż w sprawie chodzi o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie ze służebności, a nie o „odpowiednie wynagrodzenie” za ustanowienie takiej służebności (art. 305² § 2 kc).

Skarżący powód wystąpił z wnioskiem o ustanowienie takiej służebności na rzecz obecnego pozwanego i taka sprawa w Sądzie Rejonowym w R. się toczy. Jeśli Sąd Rejonowy uwzględni wniosek to zasądzi też odpowiednie wynagrodzenie, które obejmie także ewentualne obniżenie wartości nieruchomości.

Oddalenie apelacji obu stron powodowało, że Sąd Apelacyjny pozostawił bez zmian orzeczenie o kosztach procesu, uznając uwagi uzasadnienia apelacji pozwanego w tym zakresie za nieskuteczne i gołosłowne.

Pozwany co do samej zasady przegrał przed Sądem I instancji spór z powodem, a w złożonej apelacji (przez profesjonalnego pełnomocnika) nie postawił żadnych konkretnych zarzutów naruszenia przepisów kodeksu postępowania cywilnego w tym zakresie i nie wskazał też żadnej konkretnej kwoty, która to miałyby mu przysługiwać. Takie – wyłącznie – uwagi uzasadnienia apelacji nie mogły więc odnieść żadnego skutku w tym zakresie.

Z tych względów, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji.

Oddalenie apelacji obu stron uzasadniało wzajemne zniesienie kosztów procesu za II instancję (art. 100 zd. 1 in principio w zw. z art 391 § 1 kpc).

12.03.2014r.

ZG/dk